

## VARGA KATALIN

### Sorsforgás

Mintha ma lett volna, pedig ennek már kerek huszonegy éve. Vártam a mentősöket. Kezelésre visznek a fizioterápiára. Egy ismeretlen mentős jött értem. Bemutatkozott. Ő az új ápoló. Budapestről jött. Micsoda jóképű pasi, gondoltam. Behízelgő a modora is. Na hiszen, mennyi hódítása lehet.

Jól elbeszélgettünk útközben. Ahogyan a kórháznál lesegített, éreztem a tiszta illatát. Hess, csábító, gondoltam. Következő héten nem találkoztam vele.

Aztán hamarosan kaptam egy üzenetet tőle. Felhívhat-e? Megkérdezni, hogy vagyok. Így kezdődött. Kiderült, közel lakik hozzám. Jól elbeszélgettünk telefonon. Akkor éppen a régi franciaágyunkat árultuk Édesanyámmal. Micsoda véletlen, neki éppen erre lenne szüksége. Az üzlet megkötetett hát.

Szegény szállítók. Amikor megtudták, le kell hozni a tizedik emeletről azt a nagy franciaágyat... De, hogy teljes legyen az élmény, ahova vinni kell, az a cím is a tizedik emeleten van. Én is mentem velük, így beszéltek meg.

Felérve hozzá egy fiatal lány nyitott ajtót. Kicsit meglepődtem, főleg, amikor a sármos mentős bemutatta a lányt, mint a kedvesét.

Sokat mesélt a lányról, a megismerkedésükről. Vagy tizenöt évvel volt fiatalabb a kis barátnője. Kettőjük kapcsolatában már látszottak a gondok. Így meg sem lepődtem, amikor közölte, vége a románcnak. Nem haraggal váltak el. A lány Ausztriában talált magának munkát.

Ő pedig meghívott egy vendéglőbe, vacsorázni. Mi tagadás, teljesen elvarázsolt. Bár éreztem, ő habzsolja az életet. De tud elbűvölő lenni.

Családi házban lakott már. Hagytam magam elcsábítani. Észvesztő kábulat volt az egész, ami akkor velünk történt. Elkezdődött egy kapcsolat. De hiába voltam felnőtt nő, Édes-

anyám nagyon ellenezte, hogy találkozzunk. Pedig Anyummal is nagyon figyelmes, udvarias volt az új párom.

Eldöntöttük, összeköltözünk. Itt kezdődtek a gondok. Pedig akkor már hónapok óta tartott a kapcsolatunk. Jól megértettük egymást. Legyünk hát egy pár. Élünk hármásban. Persze, esküvő nélkül. A családi házat kiadta albérletbe. Mozgássérültként nekünk az nem lett volna megfelelő. Ideálisabb a panellakás. Anyum ettől teljesen elzárkózott.

Aztán amikor már pontos dátum is volt, jött a hideg zuhany. Két napos, sírással, kiabálással teli viták. *Ide aztán senki nem jön. Vagy én, vagy ő.* Ilyen feltételeket szabott szeretett Édesanyám. Én ezt nem akartam megmondani a páromnak. Teljesen összetörtem lelkileg.

Mivel Anyum nem volt hajlandó ezt közölni velem, mégis nekem jutott ez a nehéz feladat. Azt a beszélgetést soha nem fogom elfelejteni. Teljesen kifordult magából a kedvesem, kiabáltunk, sírtam. Joggal volt felháborodva. Ezt tudtam. Magamat okoltam, nagyon el voltam keseredve. Azt sem tudtam, mi van a fiúval.

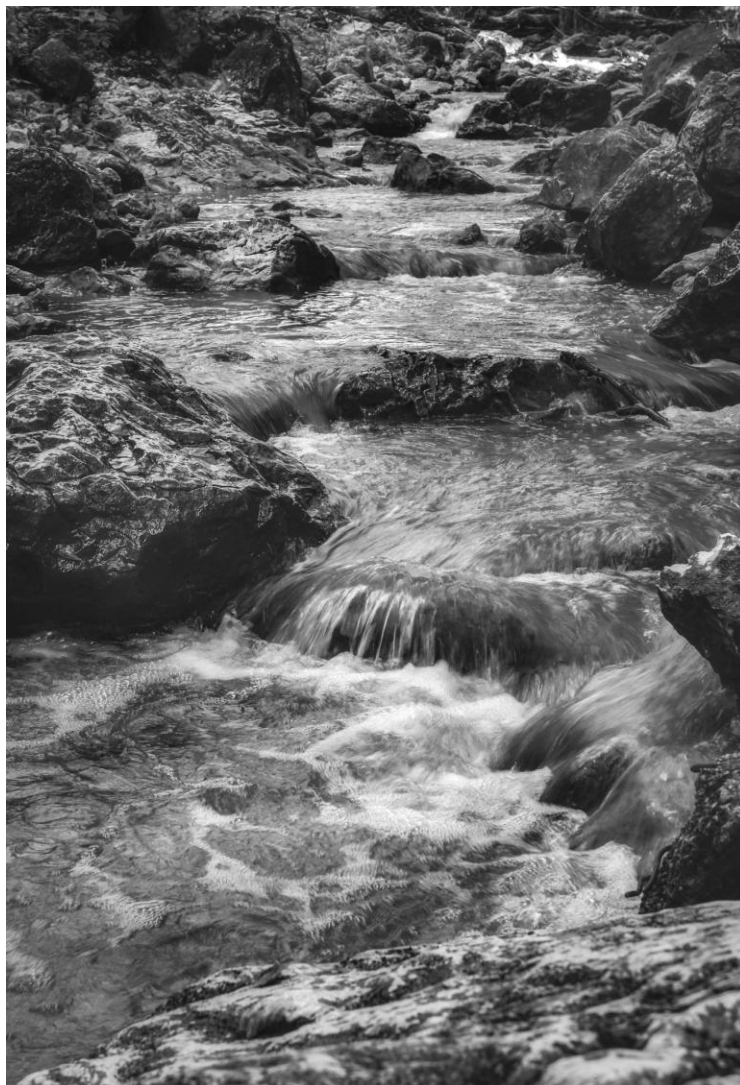
Aztán mégiscsak sikerült megtudnom valamit. Albérlőként élt egy hölgygel. Hosszú évek teltek el. Őt nem felejtettem el. Közben, sajnos, Édesanyám is meghalt.

Néhány éve találkoztam a volt kedvesemmel a kórház laborjában. Jó ismerősként üdvözöltük egymást. Vele volt a hölgy, mint kiderült, főbérleből élettársként éltek már akkor együtt.

A napokban újra megkeresett régi kedvesem a facebookon. Kiderült, húsz éve már együtt van azzal a hölgygel. Egy nyitott kapcsolatban. Megmaradt a barátságunk. A vonzó külső, csak már ősz hajjal.

Megint a rések náluk. Én pedig egyedül. Óvatos vagyok. Igaz, most már nem szólna bele senki sem a dolgaimba, döntéseimbe. De semmi idealizálás, felesleges álmodozás. Van egy régi-új barátom. Ennyi.

A továbbiakat majd a sors alakítja.



**VEHOFSICS ERZSÉBET: SIETSÉG**